№ 9. КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

Перець

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

До 175-річчя Великого театру СРСР

ЗЛАМ ПОМІТНИЙ...

Мал. С. САМУМА

— У справі економії, товариші, у нас намітився злам. Якщо в минулому кварталі ми перевитратили сто тисяч карбованців, то в цьому — лише дев'яносто дев'ять тисяч дев'ятсот дев'яносто карбованців.

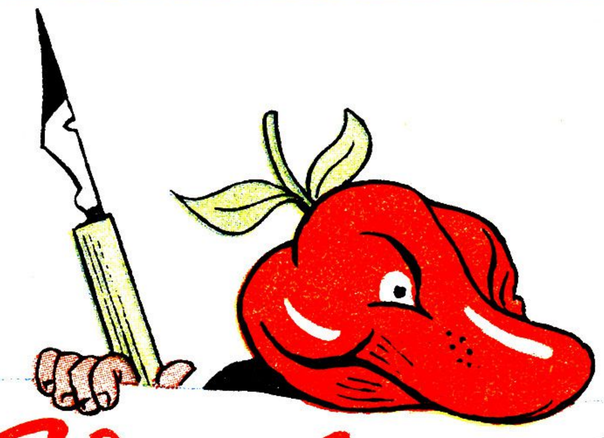

Здоровенькі були!

Лист керуючому Львівською міжобласною конторою «Головелектрозв'язокзбуту»

А. З. ПАЛЕЮ.

Здоровенькі були, Ароне Зеликовичу!

Гірко докоряю собі, що так пізно познайомився з вами. Повірте, були такі хвилини, що мені хотілося нам'яти собі чуба за неуважність до вашої персони. Не помітити Арона Зеликовича! Не помітити такого рідкісного комбінатора, такого хапугу, такого казнокрада! Ай-я-я-яй!

А треба ж було познайомитися з вами ще тоді, коли ви, дорвавшись до крісла керуючого, почали виганяти з апарату міжобласної контори всіх чесних кваліфікованих працівників і саджати на їхні місця всіляких пройдисвітів, невігласів, людців з липкими руками й нечистою совістю, сватів, кумів, зятів. Пригадайте. На посаду начальника відділу збуту ви, Ароне Зеликовичу, призначили свою дорогу й любиму дружиноньку Кумм Г. І. На пост директора фірмового магазину ви посадили викликаного вами з Башкирії Едельмана — старого друга й поплічника, стріляного торбохвата й комбінатора. Посаду інженера обійняв ваш родич Герчик, який ледве по складах читає і розбирається в електротехніці приблизно так, як цап на зорях. На посаду головного бухгалтера міжобласної контори ви посадили свого родича Каценеленбогена, на посаду завбази — родича ваших родичів Креслю, на посаду старшого бухгалтера — Лисянського, на посаду комірника — Гуза й так далі й так далі.

Утрамбувавши таким чином апарат контори, ви полегшено зітхнули й сказали:

— Тепер можна діяти. Родичі не видадуть — органи контролю не підкопаються.

Дорога й любима дружинонька ваша, як начальник відділу збуту, розгорнула шалену діяльність по збуту спекулянтам електроламп та інших товарів. До вашої кишені попливли десятки тисяч карбованців грошей. Ви купили собі розкішний особняк з великим фруктовим садом, придбали стильні меблі. Ви почали сипати грошима наліво й направо. Банкети в особняку, пікніки на лоні природи, п'яні оргії в ресторанах. Братія ваша теж не зівала. (Не зівай, Хомко, на те ярмарок!). Герчик краде державний бензин і спекулює ним. Головний бухгалтер Каценеленбоген посилає вантажні автомашини для виконання «лівих» замовлень і теж добре гріє руки на цих антидержавних операціях. Одне слово, краде і комбінує кожен, як може. Та й про вас братія не забуває. Перше-ліпше ваше бажання виконується, як по-щучому велінню.

Натякнули ви якось Каценеленбогену, що любите вкладати на ніч свої бренні тілеса в пуховики. Головбух негайно посилає вантажну машину на пухоперову фабрику, там її експлуатують кілька днів (бензин за рахунок держави, оплата шофера — за рахунок держави) — і будьте ласкаві, Ароне Зеликовичу! Одержуйте 15 кілограмів пуху найвищого гатунку, робіть собі пуховики, блаженствуйте і ні пуху вам, ні пера!

Натякнули ви, що вашій дорогій і любимій дружиноньці Кумм, після «трудів праведних», хочеться поніжитись парочку місяців на курорті,— і в одну мить все було влаштовано. І все за рахунок держави!

Натякнули ви, що маєте бажання бучно й помпезно відзначити день свого народження,— і братія, як з копита: Герчик бігає з підписним листом і збирає серед працівників контори гроші; Кресля галопом мчить у ювелірний магазин і купує золотий годинник — хронометр; Едельман гасає по кондитерських магазинах і скуповує найбільші торти; Герчик — на машину й у комісійний магазин по антикварні речі.

Натякнули ви, що ваші бренні тілеса люблять пересуватись на легковому авто. Братія краде в держави гроші — і будьте люб'язні, Ароне Зеликовичу! Одержуйте лімузина й катайтесь на здоров'ячко.

Ще раз гірко докоряю собі за те, що так пізно познайомився з вами. Повірте, не заспокоюсь доти, доки товариші з Львівської прокуратури не пересунуть вашого бренного тіла з пуховиків і м'яких подушок персонального лімузина на таку тверду меблю, як лава підсудних. Лише тоді заспокоїться моя душа й відляже од серця.

Від вашого ПЕРЦЯ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

В Одеській області є села, в які по кілька років не заглядають лектори. **(З листа до редакції).**

— А давно ви, діду, цю яблуню посадили?

— Ой, давно, синку! Здається ще того року, як лектор до нас приїжджав.

Дмитро БІЛОУС

РОЗГНІВАНИЙ ПРОЗАЇК

Із тисячами лайок,
Збиваючись із ніг,
Розгніваний прозаїк
В редакцію прибіг.

— Редактора — і годі!..
(Він змалку з ним на «ти»,
Тож кращого в природі
Контакту не знайти).

І тисне вже долоню
Редактору: — Моя
Десь тут новелка, Льоню.
— Так, так... дивився я...

— То приклади вже руку —
І хай собі живе.
Давай її до друку,
А я щось дам нове...

— Але ж збагни, Іване,—
Промовив Леонід,—
Що річ таку погану
Й нести було б не слід!

— Я бачу, Леоніде,
Почав ти вже черствіть...
Що не кажи, а ніде
Гіркої правди діть.

Хай твір мій неблискучий,—
Так давня ж дружба є,
Не будь такий колючий,
Вмісти, бо це ж моє...

— Нести в літературу
Холодний плід потуг?
Ех, ти... даєш халтуру,
А ще говориш — друг!

У парках та скверах Ворошиловграда дуже мало лавок. **(3 листа до редакції).**

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Що це? Крос, чи що?..

— Який там крос? Не бачите хіба — он лавка звільнилася...

ПРО ЛЮБОВ... І ЦЕГЛУ

НЕ ДИВУЙСЯ, читачу, коли ми скажемо, що весною в магазинах Дрогобича найбільший попит не на білі парусинові туфлі, а на такі речі, як палиця-щуп, ліхтар і захисні окуляри.

Чому так?

Спробуйте пройти в дощову годину (а дощі тут бувають часто!) по таких вулицях міста, як Сніжна, ім. Калініна, ім. Пушкіна, або по Червоноармійській, чи по тій же Карпатській, тоді дізнаєтесь, чому... Маючи палицю-щуп, можна виміряти глибину баюр на цих вулицях і тоді вже рішати, в яку з них безпечніше стрибати. А вночі не пробратися тут без ліхтаря. Щоправда, буває прохожому і засвітить. Це тоді, як він стукнеться об якийсь стовп так, що аж іскри йому з очей посиплються... Ну, а вже гожої години — ідуть у діло окуляри, бо пилюгу і сміття на вулицях міста здебільшого вітер підмітає...

Настала весна, а міста не вмили, не причепурили. Ось будинок, з якого давно вже осипалася штукатурка, а он на тому — ринви немає, і вода залишає на стінах брудні патьоки. А там балкон загрожує прохожому... Місто рябе, бо афіші та об'яви ліплять просто на стінах будинків. Тільки біля міськради кіноафіші вивішують не на стінах, а в... газетній вітрині.

Веселіше у парках та скверах. Але й соковита весняна зелень не в силі прикрити недбальства людей. Чотири роки впорядковують лісовий парк, а порядку й досі нема. Щоб відпочити на лавці, треба стати в чергу, щоб випити води — треба бігти до центра міста.

Якось напровесні викликали до міськкому КП(б) України голову міськради т. Городиського і зав. міськкомунгоспом т. Голуб'єва і запитали їх, що вони збираються робити по впорядкуванню міста. Городиський і Голуб'єв дружно заспівали:

— Зробимо, відремонтуємо, впорядкуємо. Закладемо шість нових скверів... У міському парку буде озеро для купання... Збудуємо читальні й павільйони...

Такі пісні співають у Дрогобичі кожної весни. І як тільки проспівають — зразу ж і забувають.

* * *

Якщо хтось поцікавиться, чим славиться окружний центр Воловець (на Закарпатті), то насамперед йому скажуть: кінотеатром. У Воловці винайшли новий, ніде небачений спосіб демонстрування фільмів. Зал кінотеатру такий, що як добре втрусити глядачів, то вміститься їх тут всього чоловік до ста. А останні глядачі дивляться кінофільми через... стіни, в яких, на щастя, чимало великих дірок.

Три роки тому почали говорити у Воловці про будівництво нового театру. Поговоривши, взялися до діла: викопали котлован під фундамент і навозили каменю. А потім роботу припинили і знову почали говорити. Правда, минулого літа дещо зробили. Потрібен був камінь для будівництва дороги. Забрали отой камінь, що привезли для будівництва кінотеатру. Бо де ж таки добудеш у Карпатах нового каменю!

Так само вже три роки говорять і про будівництво бані в окружному центрі. Минулого літа вже трохи й цегли привезли. Тепер, коли треба комусь цегли, він іде в... баню. Шкода тільки, що цегла вже кінчається.

Коли заходить мова про будівництво кінотеатру чи бані, голова Воловецького окрвиконкому т. Ходанич, за прикладом своїх сусідів із Дрогобича, теж співає: сплануємо, збудуємо...

* * *

— Йдеться про цеглу... До чого ж тут любов? — може запитати читач.

А до того, що треба любити свої міста, впорядковувати їх, озеленяти, ремонтувати старе і будувати нове. І чим більше буде любові, — тим красивішими ставатимуть наші міста, селища і села.

Л. ГРОХА.

ВИСТАВКА ширкотреба

І СМІХ, І ГРІХ

Голова харківської артілі ім. 1 Травня може пишатися: ніхто байдуже не проходить мимо продукції очолюваного ним підприємства.

Дзеркала — а саме їх випускає артіль — зроблені з хвилястого скла, і біля них завжди товпляться люди: посміхаються, сміються, регочуть...

Найбільш смішить у цих дзеркалах те, що вони виготовлені не для кімнат сміху, а для продажу населенню.

Недаремно товпляться люди коло тих дзеркал. Чого тільки в них не побачиш!

Видно навіть голову артілі ім. 1 Травня Григорія Антоновича Лойка. На повний зріст!

БІДА З ВУХАМИ

Директорові дніпропетровського заводу «М'ясомолмаш» т. Соловйову дуже не везе з вухами.

Відправить партію бідонів, а через кілька днів вже йому дзвонять:

— Вуха! Одпадають вуха у бідонів.

Директор присягає чесним словом, що більше цього не трапиться, і... далі випускає бідони з вухами, які тримаються на чесному слові.

КІТ ЧИ СОБАКА?

Пам'ятаєте у Крилова: «Страшніш кота звірюк нема!».

Так от, є звір страшніший за кота. Ім'я йому «Кішко-собака».

«Кішко-собака» — покруч, вирощений у цехах львівської артілі «Промхім». Голова артілі М. В. Уруймагов запевняє, що це — іграшка і що її призначення — забавляти дітей.

«Кішко-собака» не нявкає, не гавкає, а тільки пищить. Та чомусь діти, побачивши це страховисько, лякливо розбігаються.

— Що воно таке? — допитуються вони.

І справді — що? Відповідайте, товаришу Уруймагов. Діти хочуть знати.

І не тільки діти!

ХТО ШКУТИЛЬГАЄ?

Загадка: на чотирьох ногах, а шкутильгає, не собака, а кусається.

Тільки директор Фастівської мебльової фабрики т. Левада може відгадати цю загадку.

— Та це ж наші кухонні столи,— скаже він. І правильно скаже...

Маючи чотири ноги, столи Фастівської мебльової фабрики стоять тільки на трьох. Поверхня столів не відполірована, задирки в'їдаються у пальці.

НЕЗВИЧАЙНІ пригоди

ЗНИЩИВ один яструб за один напад 120 курей у колгоспі ім. Шевченка, Сокальського району на Львівщині. Побачити хижака нікому з колгоспників не пощастило. Бачили його тільки голова колгоспу т. Сенчина і зав. тваринництвом т. Грабовий, про що вони й склали відповідного акта, якого потихеньку поклали в шухляду.

ЗАМОРИВ кіноглядачів у с. Велеснів, Коропецького району на Тернопільщині, кіномеханік т. Тимків. Він цілий тиждень демонстрував кінофільм «Машенька» (щовечора по одній частині).

РІДКІСНИЙ ВИПАДОК трапився днями на шахті № 29-30 тресту «Ворошиловвугілля». Голова шахткому т. Руденко зволив приймати членів профспілки — шахтарів.

ТАЄМНИЧЕ ЗНИКНЕННЯ. Під час останніх великих концертів у запорізькому театрі ім. Щорса зникло кілька акомпаніаторів. Після тривалих розшуків їх виявили під роялем, де вони підв'язували мотузками педаль, на ремонт якої дирекція довгий час не може знайти кількох карбованців.

ДО ПИТАННЯ ПРО ХРОНІЧНЕ ЗАПІЗНЕННЯ КІНОХРОНІКИ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Я спізнився всього на 5 хвилин, і ви мене не пускаєте. А он кінохроніка спізнюється на 5 місяців і то ви її пускаєте...

КАРАЦЮБІАДА

У місті Володимир-Волинському (на Волині) сильно останнім часом «закарацюбилося».

Карацюба — тут! Карацюба — там!

З'явився отой самий Карацюба у Володимир-Волинському на посаді завідувача районного відділу сільського господарства і одразу дуже не полюбив Статуту сільськогосподарської артілі...

І почав порушувати! І почав, і почав!

Полетіла колгоспна земелька і собі, й приятелям...

У колгоспі ім. Тельмана Карацюба розбазарив біля 60 гектарів колгоспної землі...

А потім хабарі...

І зерном, і борошном, і медом, і коровою з телям...

Карацюба хапає, а районне керівництво не бачить...

А коли вже не бачити не можна було, Карацюбу з роботи знімають і направляють... вчитися на курси.

Де таке видано, щоб за злочини на курси направляли?

Район Карацюбу на курсах учить, а облуправління сільського господарства (начальник т. Майстренко) сильно непокоїться: хто ж це посмів викрити Карацюбу?

І знімає з роботи ні в чім неповинну Козлову Ганну Леонтіївну, старшого землевпорядника.

Повертається Карацюба з курсів.

Куди його?

Посилають за директора млинзаводу. Не бере. Знають у млинтресті, що за птах — Карацюба.

Сватають директором плодоконсервного заводу. Не вийшло. Шкода і консервів, і плодів.

А треба ж дружка кудись упхнути!

Упхнули завідувачем дільниці радгоспу «Трирічка»:

— Карацюб, Карацюбо, далі! Поможи тобі, боже!

Не залишають керівники району Карацюби, так як він залишив напризволяще жінку й троє дітей і з аліментами ховається.

А йому що: він має другу дружину!

Перець уже про нього якось писав, та такого Карацюбу Перцем не перекарацюбиш!

Сп. ЙОНЧЕВ
і ТОНИЧ

Вороги з Алтин-кюше

Ранкове сонце дивилося на води Босфора своїм великим закривавленим оком. Ходжі вже закінчили молитися аллахові, що залив безмежною щедрістю країну правовірних: напоєм «кока-кола», жувальною гумкою і тисячами американських благодійників. Стамбул прокинувся від крику торгівців бюреком та салепом [1]), які, тиняючись по вибоїстих мостових, з гіркотою роздумували над дивовижним фактом: чому американські військові, що мають багато грошей, не люблять бюреку та салепу, і чому турки, що дуже люблять бюрек та салеп, не мають ні гроша...

Старий, висококваліфікований жебрак Топал-Махмед виповз із стайні Куршумлу-хана і попрямував до рогу, відомого під назвою Алтин-кюше (Золотий ріг).

Між жебраками точилася жорстока боротьба за цей ріг, не раз спалахували криваві бійки, що збільшували багатьом калікам міру їхньої інвалідності.

Але старий і мудрий Махмед заручився підтримкою закону. Уособленням закону в тій частині кварталу був здоровенний, гладкий поліцейський старшина Шукрі Сабахо-огли, який завжди делікатно відсторонював нагаєм конкурентів Топала-Махмеда.

Розігнані жебраки мусили перетягати свій «інвентар» на інші місця. Тільки одноокий епілептик Юмер не боявся втручання закону. В свою чергу він знайшов собі покровителя в особі низенького, товстенького поліцейського старшини сусіднього кварталу Сабадина Махмуда. Квартальні охоронці закону довго сварилися і воювали, доки, нарешті, благорозумність восторжествувала і сфери впливу були по-братньому поділені. На Алтин-кюше лишився ветеран Топал-Махмед, а на протилежному розі влаштувався його суперник Юмер.

Минуло кілька тижнів, ворожнеча забулась, і противникам уже здавалося, що життя стало світлим, як палац візира. Вони собі, навіть, дозволили одного разу з'їсти по мисці справжнього шкембе-чорба і по одному кадаїфу [2]). Але дні щастя тривали не довго. На обох рогах все частіш почали никати, простягаючи руки до перехожих, непрошені зайди, не професіонали, а просто безробітні. Це були не тільки діти та старики, а й здорові чоловіки та жінки, що не могли похвалитись якоюсь недугою. Боротьба з цими зайдами стала найпершою справою обох колег...

Отож Топал-Махмед додибав до свого рогу, постелив свою рогожку, сів і витяг мисочку. Ще й почину не було, коли перед ним виріс його покровитель-старшина.

— Сабала орсун! [3]) — буркнув поліцай, обдавши свого протеже крутим духом віскі.— Ану давай сюди нашу тижневу виручку!

— Ох, ефенді, дати-то дам, та що тут давати...— зітхнув Топал-Махмед і витяг із-за пояса ганчірку, зав'язану в кілька вузлів.— Ось п'ятдесят, сто, сто тридцять два гроша. Оце твій пай.

— Як?! Це все? Брешеш, коросто! Ти ж дав мені на минулому тижні двісті сімдесят грошів...

— Аллах свідок, ефенді! Оце вся виручка...

— Негідник! Я дав тобі кращий ріг. А ти що мені даєш? Я від тебе вимагаю не менше трьохсот грошів!

— Не моя вина, ефенді. Недавно тут почав бродити якийсь безбородий. Він у нас хліб відбиває. Ти навідайся пізніше, сам побачиш. Нахабний, як шершень. Давно чекаю, щоб ти потурив його...

— От собака! А ти каліка хіба? Не міг зайти в кафе і покликати мене?

Надвечір поліцай навідався... Безбородий дійсно був біля рогу. Він мав такий жалюгідний, пом'ятий вигляд, ніби його тільки-но пропустили через дарак [4]). Старшина навалився на нього з перехресним допитом. Безбородий, заїкаючись, пояснив, що два тижні тому майстерню, в якій він працював, закрили, а дома голодують тяжко хвора дружина і троє дітей.

— Все це добре,— обірвав його Шукрі Сабахо-огли.— Покажи, скільки наканючив!

— Ось, ефенді. Дев'яносто грошів.

— Молодчина! Давай сюди п'ятдесят

— Але ж, ефенді...

— Цить! Якщо ти тямущий чоловік, лишу тебе тут. Такого прибутку у тебе більше ніде не буде. Але пам'ятай — половина моя. А піймаю, що приховав хоч один гріш,— ноги поламаю!

Потім поліцай відпоров комір подертої сорочки безбородого, задоволено оглянув його і поблажливо поплескав по плечу:

— Так краще. Черевики, друже, остав дома. Босоніж приходь...

...Новий протеже виправдав і, навіть, перевершив сподівання старшини. Перший же тиждень приніс їм чотириста десять грошів. Ветерана Топал-Махмеда було понижено в ранзі і відправлено у другий, глухіший куток. На Алтин-Кюше лишився безбородий Осман. Осман був тихий і сумирний, як вегетаріанець, і не воював з конкурентами, що знов почали примазуватись до вигідного рогу. Армія жебраків росла з кожним днем, а благодійників ставало все менше й менше, тому що тоді, як жоден жебрак не встиг стати благодійником, багато з колишніх благодійників дійшли до торби.

Одного разу, коли поліцай прийшов за паєм, у кишені Османа не виявилося жодного гроша.

— Прости, ефенді... Недавно я все віддав дружині на ліки... Вона дуже хвора, бідна...

Яйцеподібна голова старшини налилась кров'ю.

— Що-о?! Ти губиш мене! Ти розтратив мої гроші... Мало того, що останнім часом на чарку не даєш,— ти мене ще обкрадаєш?.. Собака ти! — Він кинувся на компаньйона і почав його обшукувати. Нічого не знайшовши, поліцай жбурнув його і підняв нагай.

— Чекай, ефенді. Хіба ти не бачиш, в якому я стані?..

— В якому?

— Голод... З голоду умираю...

— Голод?!

По пиці поліцая повільно, як блощиця, проповзла єхидна усмішка. Розтягуючи слова, він сказав:

— Виходить, у Туреччині голод? Ах ти ж собака! Я давно стежу за тобою... Ану, пішли!

Обурений охоронець закону штурханами у спину погнав в участок викритого державного злочинця.

А з найближчого бару «Золотий ріг» вийшла юрба п'яних американських офіцерів, і дикі голоси завили нову джазову «Пісню свободи».

Переклад з болгарської.

---

1) Бюрек — пиріг; салеп — напій з зозулинця.
2) Шкембе-чорба — суп; кадаїф — солодкий пиріг.
3) Доброго ранку!
4) Дарак — шерстечесальний верстат.

Говорить...

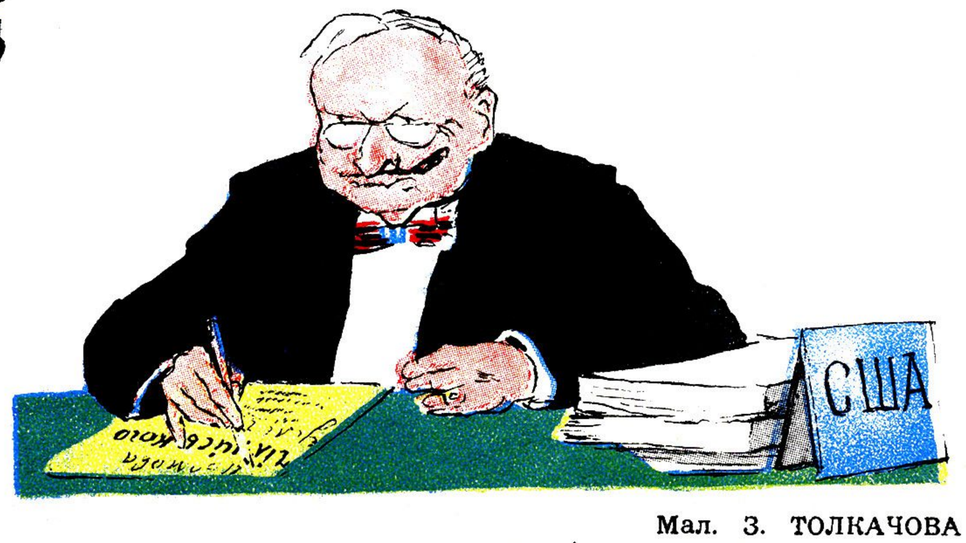

..як пише!

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

Містер Хейдон не шкодує доларів

В одній з арабських країн на Близькому Сході, багатій на нафту й на уранову руду, зіткнулися американські й англійські інтереси. Розвідки обох конкуруючих країн розгорнули шалену боротьбу за вплив на двір короля цієї країни. Під керівництвом головного резидента, «астронома» Джона Сміта, англійська розвідка прагне одружити спадкоємного принца Річарда-Махмуда з підставною принцесою шпигункою Валенсіаною, щоб потім вчинити державний переворот, посадити молоде подружжя на королівський трон і, таким чином, остаточно прибрати до рук багатства країни. Уладнати весілля доручено радникові короля, «колишньому королю колишнього королівства в Європі» шпигунові Августу.

Американська розвідка, не шкодуючи доларів, перешкоджає цьому. Вона завербовує на свою службу англійських агентів, близьких до короля осіб. Головний резидент американської розвідки «астроном» Вільям Хейдон, під виглядом розшуку в цій країні метеорита «Зорі ісламу», безпосередньо керує боротьбою проти англійського впливу.

Такий сюжет п'єси «Зоря ісламу» письменника Івана Гайдаєнка, уривок з якої ми друкуємо нижче.

АВГУСТ.— Здрастуйте, містер Хейдон! Ви хотіли мене бачити?

ХЕЙДОН.— Так, старина, давно бачилися. *(Розглядає його)*. Гай-гай, постарів наш монарх, змарнів, як Британська імперія.

АВГУСТ.— Це ви перегнули, містер Хейдон, од мене ще куски не відвалюються.

ХЕЙДОН.— Ну, тим краще. Як живете, старина?

АВГУСТ.— За свининою скучив, містер Хейдон. За тутешніми звичаями її заборонено вживати.

ХЕЙДОН.— Боже, це й мені доведеться жити без свинини!

АВГУСТ.— Ні, містер Хейдон! Якщо у вас багато доларів, то свині тут знайдуться... А вам, певно, знадобився новий монарх?

ХЕЙДОН.— Ні, тепер у нас монархів — хоч океан гати. Треба, старина, відтягти весілля принцеси Валенсіани з принцем Річардом. Я маю намір сам одружитися з Валенсіаною.

АВГУСТ.— Розумію, містер Хейдон. Я ж казав їй, що американці тепер модні женихи... Так, а боржок ви привезли?

ХЕЙДОН.— Привіз, старина. От, маєте, навіть з преміальними *(дістає пачку асигнацій і вручає Августу)*. Розписатися, як завжди, обов'язково... *(Подає бланк)*.

АВГУСТ *(зворушено)*.— Дякую вам, сер, ви єдиний платите акуратно. *(Дістає авторучку, розписується і кладе ручку на стіл)*.

Чути стук у двері. Хейдон показує на ширму. Август ховається. Входить Валенсіана.

ХЕЙДОН.— Хелло, міс, яким вітром занесло таку квітку в країну пекучих пустинь?

ВАЛЕНСІАНА.— Західним, сер. Доставлена в порядку англійської допомоги Азії.

ХЕЙДОН.— Можу повернути за «планом Маршалла» в Європу. Умови вп'ятеро вигідніші за англійські.

ВАЛЕНСІАНА.— Згодна, сер!

ХЕЙДОН.— Люблю ділових людей, але для першого іспиту,— розкрийте мені карти нашого англійського партнера.

ВАЛЕНСІАНА.— Сер, я жінка благородна і вірна правилам пристойного тону пристойних агентів. Те, що знаю,— не продаю, але продаю те, що буду знати.

ХЕЙДОН.— Присягаюся головою нашого президента, що ви найчесніша жінка в усьому світі. Я навіть готовий одружитися з вами.

ВАЛЕНСІАНА *(кокетливо)*.—До ваших послуг, сер!..

ХЕЙДОН.— О'кей! Але вам поки що доведеться й далі грати роль нареченої принца Річарда.

ВАЛЕНСІАНА.— О'кей!

ХЕЙДОН *(суворо)*.—Але весілля доведеться відтягти.

ВАЛЕНСІАНА.— О'кей, сер! О'кей!

Знову стук, Хейдон показує Валенсіані на ширму, сам виходить.

ВАЛЕНСІАНА *(Августу)*.— І дядечко тут!.. Ви ще на Кіпр не поїхали?

АВГУСТ.— А ви заміж ще не вийшли? За кого ж тепер... за принца чи за астронома?

Входить Хейдон, з ним Сміт.

СМІТ *(іронічно)*.— Як ідуть ваші розшуки, колего?

ХЕЙДОН *(самовдоволено)*.—Чудесно, колего! Я натрапив на слід «Зорі ісламу» і тепер добуваю тонни метеоритної породи. Прошу, сідайте. *(Сідають)*.

СМІТ.— Метеоритної породи, яка зветься ураном?

ХЕЙДОН.— Я ще не знаю, як вона звати-меться. Але скоро її вивозитимуть у Штати літаками. А як ваші концесії?

СМІТ *(наслідуючи правовірних)*.— Аллах повідав нам, що сузір'я сорока восьми зірок чинить великий тиск на нафтові концесії сузір'я лева.

ХЕЙДОН.— Мені здається, що ваш аллах не поступиться мудрістю перед нашим державним секретарем. *(Пауза)*. А наш аллах повідав нам інше. Якщо сузір'я лева не захоче стати на своє місце, тоді сузір'я сорока восьми зірок затьмарить сузір'я лева в південно-східній Азії, погасить місяць над Єгиптом, над всією Африкою і несприятливо вплине на казначейство в Лондоні. Хай береже вас аллах!

СМІТ *(спалахнувши)*.— Де ваша совість, сер? Адже всі ми партнери по Атлантичному пакту!

ХЕЙДОН *(спалахнувши)*.— А допомогу за «планом Маршалла» ви за віщо одержуєте?

СМІТ *(схаменувшись)*.— Тихше, колего. В арабів на такий випадок є мудра приповідка: «Двоє, грабуючи одну оселю, повинні мирно ділити все порівну. Якщо ж вони не помирилися, то битися повинні тихо, щоб не розбудити хазяїнів».

ХЕЙДОН.—Свята істина! *(Дістає віскі, закуску)*.

СМІТ.— Навколо такі події, колего,— комуністи збирають підписи проти війни, влаштовують мітинги, зневажають демократію, а монарх сидить на троні і ніяких заходів не вживає.

ХЕЙДОН.— Чи не збираетеся ви, колего, скинути короля?..

СМІТ. — Ви що... колего? Жартуєте?..

ХЕЙДОН *(наливаючи бокали)*. — Майже жартую... Вип'ємо, колего, за те, щоб мій жарт залишився жартом. За розсудливість і витриманість!

СМІТ *(обурено)*. — Що таке розсудливість, витримка!? Ми не можемо бути спокійними, коли нашим інтересам загрожує комунізм. Все починається з дрібниць, а потім нас женуть геть із країни. Не посміхайтеся, містер Хейдон,— вас із Китаю вже вигнали. На черзі Корея... На Близькому Сході ми з вами будемо в однаковому стані.

ХЕЙДОН *(підносячи бокал)*.— За сузір'я лева й за сузір'я сорока восьми зірок!

СМІТ.— З задоволенням. За те, щоб вони завжди були постійними супутниками! *(П'ють... Помітивши ручку Августа)*. Чому ця ручка тут?

ХЕЙДОН.— А й справді, дивно... Чия це ручка? А... м-да...

СМІТ.— І я згадав, сер.

ХЕЙДОН. — А звідки ви знаєте цю ручку, колего?

СМІТ *(колюче)*.— Звідти ж, звідки й ви, сер. Це підло, колего.

ХЕЙДОН. — Що підло?.. Значить, він працював і на вас?! Яке нахабство!

СМІТ.— Ви підкупили його... Низько, підло. Гуд бай, сер! *(Вибігає)*.

ХЕЙДОН *(Августу)*.—Що ви на це скажете, мій старий бойовий коню?

АВГУСТ *(виходячи з-за ширми)*.—Я нічого не скажу, містер Хейдон. Монархи й радники можуть працювати за сумісництвом.

ХЕЙДОН.— О, старий шахрай. І давно ви продалися британцям?

АВГУСТ. — Тоді, коли й вам, сер.

ХЕЙДОН.—Негідник! Забирайтеся геть, підлий зраднику...

АВГУСТ.— Служу й стараюсь, містер Хейдон. Але навіщо ви ображаете мене? Я людина стара, язик за зубами в мене вже не держиться і на нервовому грунті я можу розповісти монархові про вашу місію й про місію містера Сміта.

ХЕЙДОН.— Спробуйте тільки, Август! Ви мене знаєте, і мої звичаї теж. Не доводьте до крайностей! Гуд бай!

АВГУСТ.— Гуд бай, сер!

ХЕЙДОН.— Плата за роботу попередня.

АВГУСТ.— Дякую, містер Хейдон. Ви єдиний платите акуратно, а містер Сміт... *(виходить)*.

ХЕЙДОН.— Яке нахабство!

Виходить Валенсіана.

ВАЛЕНСІАНА.— Який мерзотник!.. Послав же мені бог такого родича.

ХЕЙДОН.— Дядько, напевне, весь у племінницю?!

ВАЛЕНСІАНА.— Що ви, сер! Я служу тому, хто більше платить, і тільки йому одному.

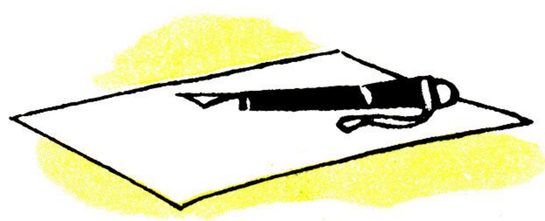

Іван ГАЙДАЄНКО.

Пером по перах

ВИБРИКИ ПЕГАСА

Наші багатотиражки рідко балують своїх читачів віршами. Тому дуже приємно було побачити в одному з номерів багатотиражної газети «Тревога» (орган політвідділу управління пожежної охорони Міністерства внутрішніх справ УРСР) великого вірша (200 рядків!), присвяченого пожежникам.

Та читаємо вірш — й очам своїм не віримо:

«Итог у них великолепен.
О них недаром говорят:
как два шахтера — Дурнев, Репин
за угольный Донбасс стоят.
Они горимость гонят к низу»...

Що ж тут «великолепного»? Те, що поет (очевидно, початкуючий) своїм непевним пером жене «к низу» якусь «горимость»?

Та чим далі в ліс, тим більше дров.

«В среде врачей и педагогов
себе инструкторов внештатных
навербовал он очень много,
разумных, честных, аккуратных.
И чуя в них свою опору,
увидел Шмигаль — в лад закону
пошло его хозяйство вгору
по Красноградскому району».

Дивно! Як редакція не помітила цієї заштатної римованої прози? Вона ж не «в лад» ні з граматикою, ні з поезією!

Треба було роз'яснити це початківцеві, запропонувати йому виправити вірша. На жаль, редакція цього не зробила. Навпаки, вона прогавила таке явне безглуздя, як:

«На мотоцикле — будь здоров! —
с базара катит Комаров.
Не охлаждая гончий пыл,
он о бойцах своих забыл.
А гусь в кабине как на зло
шипит, кричит на все село:
— Гони потише, Комаров,
ты передавишь петухов!»

Або:

«На замечанья — «Ерунда»
всем Кустов отвечает.
На критику — «Я сам с усам»,
меня учить не надо».

Навряд чи хто з читачів «Тревоги» дочитав до кінця ці халтурні вправи; щоб прочитати 200 рядків такого тексту, треба мати неабияке терпіння...

Дзвонимо до редакції «Тревоги».

— Товариші,— питаємо,— навіщо ви друкуєте такі сумнівні поетичні вправи початківців? Невже в столиці немає поета, якому можна замовити вірша?

— Вибачте, — відповідають з «Тревоги», — ці вірші писав не початківець, а поет Гордєєв!

— Не віримо!... Який Гордєєв?! Семен?

— Він самий!

Приголомшені, вішаємо трубку... Побалував поет багатотиражну газету!

Ол. ГРОМОВ.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

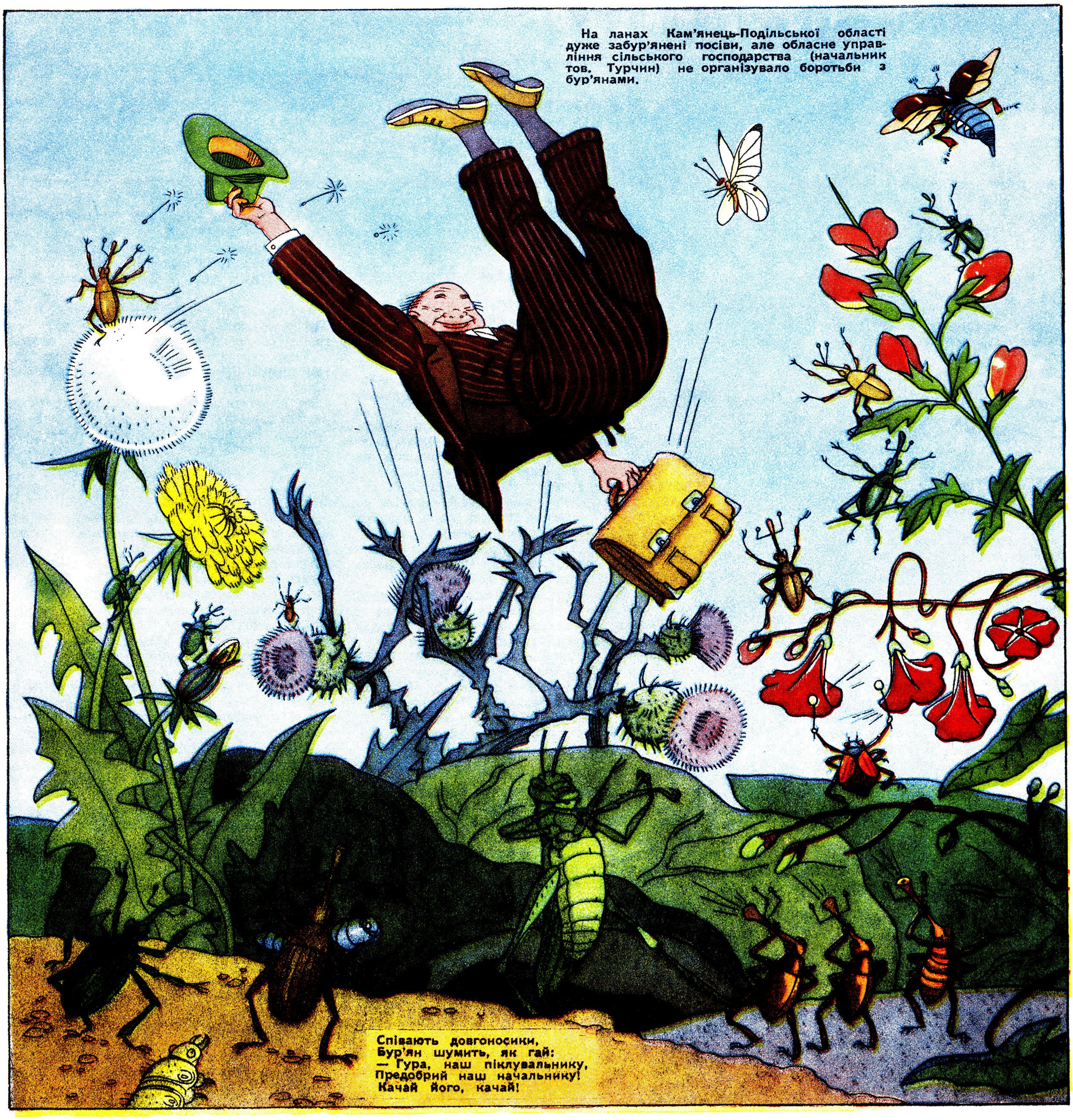

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

В озера Волинської області завезено з північних річок високоцінні породи риби.

— Шофере, сті-і-і-й!
— Що сталося?
— Щука примазалась!..

БЕЗЗАХИСНІ ДИСЕРТАЦІЇ

ЯК ПРАВИЛО, викладачі та наукові співробітники вузів, що не мають учених ступенів, працюють над підготовкою дисертацій. Ця робота поділяється, в основному, на такі етапи: спочатку вибирається тема дисертації, потім вона затверджується, далі — проводяться дослідження і пишеться дисертація. Готова дисертація рецензується і, кінець кінцем, захищається. Успішний захист дисертації увінчує велику роботу, збагачує науку, збільшує ряди науковців.

Але до Перця надходять тривожні сигнали про те, що серед викладачів окремих вузів досі ще можна зустріти учених мужів, які або зовсім не працюють над дисертаціями, або планують роботу на десятки років («щоб забезпечити спокійну старість»). У подібних «трудеників» ця важлива робота проходить найчастіше за такою схемою: тема вибирається, згодом заміняється і, нарешті, забувається.

У Білоцерківському сільськогосподарському інституті (Київська область) це, наприклад, відбувається так...

ДІЛО—ТАБАК

До 1947 року завідуючий кафедрою загального землеробства доцент Пєтиков трудився над темою кандидатської дисертації **«Фотоіндукція на урожай махорки».**

Глибокі дослідження, роздуми і міркування чи то над доцільністю самої постановки цього питання, чи доцільністю чогось іншого (це науці невідомо) привели його до блискучого, оригінального висновку: — Діло — табак!

Цей несподіваний висновок дав змогу доцентові Пєтикову заглибитись у іншу тему:

«Вивчення діяння різних травосумішок багаторічних злакових і бобових трав на умови родючості ґрунту».

Дослідження розпланувалося на 9 років.

Чим привабила доцента ця тема?

Уважний аналіз дає точну відповідь на це питання:

а) з багаторічними травами можна не поспішати,— на те вони й багаторічні;

б) на бобових можна буде спокійно сидіти дев'ять років і навіть більше.

Умови родючості наукового ґрунту, на якому стоїть тепер доцент Пєтиков (далі дослідного поля він не поширює сфери своєї діяльності), дають право сподіватись, що з трав і бобів знову може вийти «табак».

ПЛОДОЯГІДНІ ТАЄМНИЦІ

Старший викладач кафедри селекції Г. С. Єдиний останнім часом не без жаху почав спостерігати у своїй пам'яті страшні провали. Він уже, наприклад, забув, коли закінчив аспірантуру, дуже погано пам'ятає, над якими темами кандидатських дисертацій йому доводилось працювати. Перше було дуже давно, друге — не піддається ніякому облікові...

З архівних документів відомо, що з 1946 р. до 1950 р. допитливий розум Г. Єдиного бився над темою: **«Порослева культура слив на Правобережжі України».**

Але слива не дала дива, і старший викладач переключив свої сили й енергію на нову тему: **«Виведення стійких форм персика в умовах Білоцерківського району».**

Результати досліджень поки що є глибокою таємницею дослідника, якою він навіть з папером поділитися не хоче.

Крім слив і персиків, працював Г. Єдиний над полуницями, інжиром та ін. фруктами.

Результати й цих досліджень поки що для широкого наукового загалу і для самого дослідника — теж таємниця.

Рак, як це відомо з фольклорних першоджерел, сім років по воду ходив, а потім через поріг перечепився і констатував:

— Отак чорт швидку роботу любить!..

Так же може закінчитись і «швидка робота» Г. Єдиного.

САМ СОБІ ДОКТОР

В інституті добра половина викладачів не мають наукових ступенів. До них помилково зараховується і асистент із солідним стажем Є. Аронов.

Маючи велике власне господарство, Є. Аронов провадить у ньому глибокі спостереження за ростом свиней, пильнує, коли їх колоти найефективніше. Практичногосподарські відкриття Є. Аронова дають йому право на одержання звання... доктора власногосподарських наук. Без захисту дисертації! Те, що він над запланованою темою майже не працює,— не його вина. Розірватись надвоє ще сяк-так можна, але натроє... Подібного наука ще не знає.

ДО ПИТАННЯ ПРО КОРМУШКИ

На кафедрі розведення та годівлі тварин працює доцент Романов. Він обмежив свою діяльність розведенням дискусій і палкої полеміки з керівниками інституту про погану (на його думку) годівлю... доцентів. Іскри сипляться з його очей, коли в полеміці доводиться торкатися такої глибоконаукової теми, як зарплата. З обуренням вигукує він:

— О доки?! Доки я буду одержувати гроші такі?

— Захищайте дисертацію, — говорять йому.— Одержите вчений ступінь і ще більші гроші. (А гроші він одержує і так не малі).

Легко сказати: «захищайте!». У науці це не так просто. Трудитись треба. А доцент Романов за багато років не спромігся, навіть, у план записати назву теми своєї майбутньої наукової роботи. Не тому, що ця назва дуже складна чи довга, а тому, що Романова в науці цікавить перш за все д о в г и й карбованець.

«СТУК-ГРЮК І — КАНДИДАТ НАУК!»

...Буває і так, що тема дисертації не відкидається, не забувається, а нібито доводиться до кінця, одержує позитивну рецензію і... не захищається. (Правда, це вже не у Білій Церкві). У минулому році завідуюча серологічною лабораторією Київського шкірно-венерологічного науково-дослідного інституту Р. Камінник закінчила роботу над підготовкою дисертації про кількісний метод постановки реакції Вассермана при різних методах лікування однієї з хвороб.

Доктор медичних наук, професор І. В. Вейнеров ознайомився з роботою, знайшов у ній трохи позитивного, трохи негативного і написав у рецензії:

«На підставі всього викладеного, я дозволю собі зробити висновок, що дисертація Р. Б. Камінник може бути допущена до прилюдного захисту».

Не помітив маститий професор тільки:

а) що робота не являє ніякої наукової цінності;

б) що дисертант ломився у відчинені двері, бо на аналогічну тему дисертації вже давно написані й захищені.

* * *

Беззахисних дисертацій не повинно бути. Дисертації треба захищати. І не тільки їх. Захищати треба:

а) вузи від дисертантів, подібних деяким білоцерківським;

б) народні гроші, що йдуть на утримання несумлінних дисертантів-сиднів;

в) інтереси науки, з якими часто не хочуть рахуватись автори поверхових рецензій.

Все це, звичайно, заслуговує на широкий прилюдний захист.

Павло ГЛАЗОВИЙ.

Перечниця

БІЛЯ ВАГОНІВ МИ СПІВАЄМ «ЧУМАКА»

ПОСТАНОВУ, що не запроваджується в життя, можна назвати базіканням на папері. Прикладом такого базікання на папері є постанови про будівництво в колгоспах Красноокнянського району, Одеської області, вагончиків для тракторних бригад. Рішень було прийнято багато і районними організаціями, і колгоспами, паперу витрачено — гори, але вагончиків у колгоспах зони Маяцької МТС і досі немає. Немає їх і в колгоспі ім. Хрущова (голова — Л. Гуртовий), і в колгоспі ім. Молотова (голова — П. Маньківський), і в колгоспі ім. Калініна (голова — І. Березицький), і в колгоспі «За нове життя» (голова — Н. Шаргородська).

«Біля вагонів ми співаєм «Чумака». І радість лоскотно бентежить наші груди» — писав колись поет. Коли нарешті заспівають біля вагончиків «Чумака» і трактористи Маяцької МТС? Чи це питання не бентежить ваші груди, т. Гуртовий та інші?

СІМЕЙНА ДРАМА

СКРИВДИВ т. Гройсман свою молодшу сестричку, образив бідну Рахіль. Ви подумайте тільки: працює т. Гройсман завідуючим відділом культосвітньої роботи, має хороші зв'язки, підлеглі установи і раптом... призначає свою сестричку бібліотекарем у далеке село Березівку!

Чого це вона має туди їхати? Чим вона гірша від дружини Гройсманової, або від старшої сестри Раї? Добрий братік, що й казати... Дружину призначив завідуючою райбібліотекою, Раю влаштував у бухгалтерії районного Будинку культури. Подейкують, що навіть старого батька збирається зарахувати методистом свого відділу, а її — на село...

Рахіль на село не поїхала. Одержує гроші «за красиві очі» — і сумує.

А керівники Володарсько-Волинського району, на Житомирщині, спокійно, байдуже дивляться на сльози дівочі. Черстві люди!

І ШВЕЦЬ, І КРАВЕЦЬ...

НА ПЕРШИЙ погляд Василь Іванович Король — людина звичайна. А насправді — це справжній феномен. Король щодня:

з 11 години вечора до 9 години ранку охороняє Зіньківську ощадкасу № 3181 (на Полтавщині);

з 9 години ранку до 6 години вечора працює, як завідувач цієї ж каси;

з 6 години вечора до 11-ої виконує обов'язки режисера районного Будинку культури;

з 11 години вечора він знов охороняє і т. д., і т. п.

Він із радістю обійняв би ще кілька посад, та ба — земля занадто швидко крутиться!..

РАДОВЕЦЬКА ЧУДАСІЯ

НЕБУВАЛИЙ випадок: людина ще весною 1948 року потрапила до родильного будинку і перебуває в ньому ще й досі.

Це явище, надзвичайно рідке в акушерській практиці, дуже хвилює медичну громадськість. Інтерес до нього посилюється ще й тим, що так довго затримується в родильному будинку не жінка, а чоловік, і що чоловік цей — ніхто інший, як Семен Макарович Поліщук, голова колгоспу села Радівців, Вовковинецького району, Кам'янець-Подільської області, який приміщення медичного закладу уподобав собі для житла.

Телеграф приніс останню новину: після трирічного проживання у родильному будинку у Семена Макаровича Поліщука народилася думка, що родильний будинок у колгоспі — зайва розкіш.

САДИ ЦВІТУТЬ...

ОЙ, І ХОРОШЕ ж як цвітуть колгоспні сади! З чим тільки не порівнюють той цвіт поети. І з шумовинням, і з шовковою габою, і з білопінною повіддю.

Ада Вікторівна Білугина, правда, не поетеса. Вона тільки зоотехнік по племінній справі Новомиргородського райвідділу сільського господарства (Кіровоградщина). Але й вона б могла захопитися цвітінням колгоспних садів. Кажемо «могла б», бо не може. Не пускає її в колгоспи чоловік Семен Юхимович Коник.

— Поки,— каже він,— я головний зоотехнік райвідділу, твоє діло маленьке: сидіти на місці й регулярно одержувати зарплату. А в колгоспи хай їздять інші.

От і сидить Ада Вікторівна у райвідділі. Ми вже не кажемо про те, що людина нічого не робить, як зоотехнік. Вона навіть красою весняної природи помилуватися не може.

Англієць Джон Скуайр опублікував статтю про О. С. Пушкіна, в якій намагається опаплюжити життя і творчість великого поета.

Мал. БЕ-ША

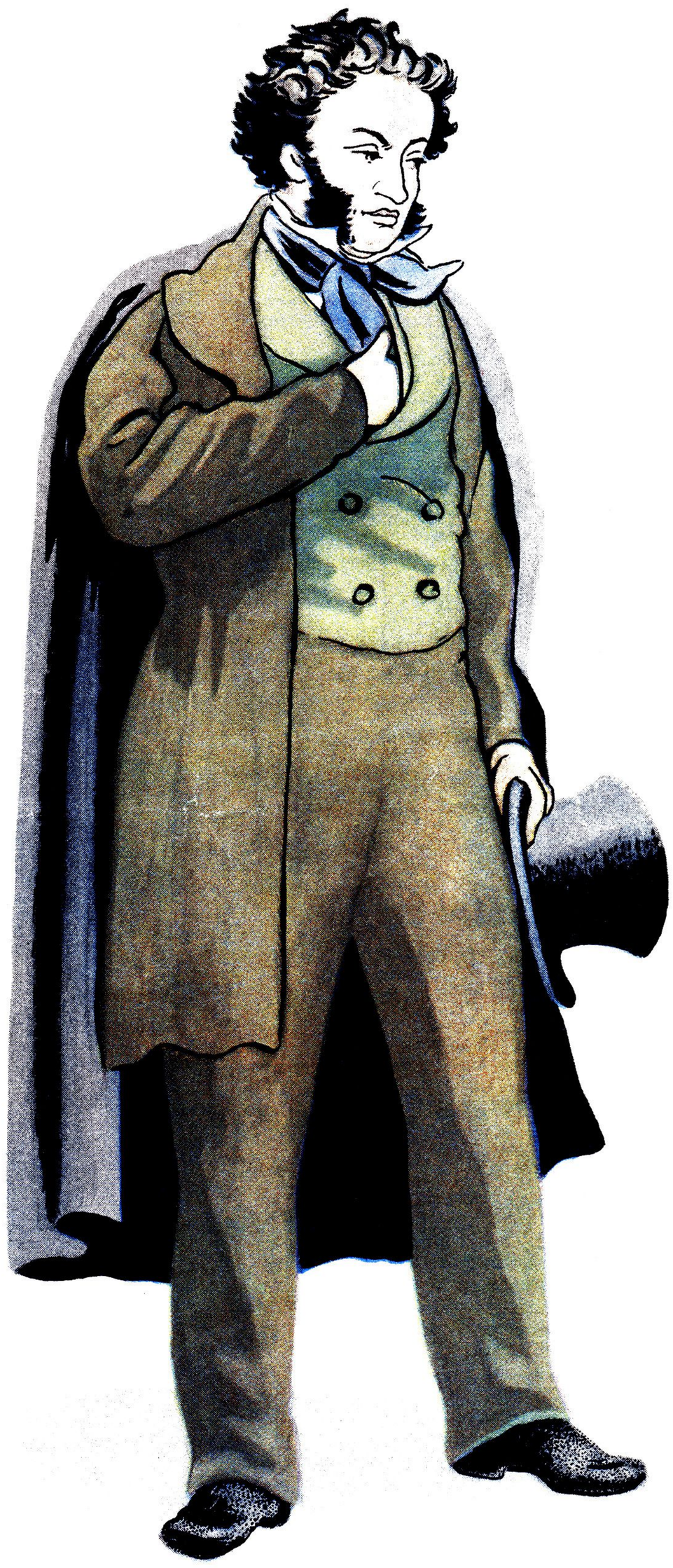

ІЛЮСТРАЦІЯ ДО БОРОТЬБИ МІСТЕРА СКУАЙРА З ОЛЕКСАНДРОМ СЕРГІЙОВИЧЕМ ПУШКІНИМ

Від редакції. У зв'язку з тим, що художник додержувався пропорції, Джон Скуайр на малюнку не вийшов.

ЦУР ТОБІ, РУДИЙ ВУСЕ!

У робітничому клубі керівник драмгуртка читав уголос п'єсу Чехова «Три сестри»:

«Кулигін.— Учора в третьому класі я відняв в одного хлопчика вуса й бороду... (Одягає вуса й бороду). Схожий на вчителя німецької мови... (Сміється). Правда ж? Смішні ці хлопчики».

— Стривайте,— похмуро вимовив завклубу, який сам націлявся на роль учителя Кулигіна.— Цю сцену доведеться скоротити. У нас же париків немає. Не можу ж я до прем'єри відростити собі бороду й вуса, навіть коли тричі на день буду вмиватися кислим молоком.

— Умивайся чим хочеш, а щоб парики мені були! — вигукнула дівчина, яка претендувала на роль Маші.— Ми не дозволимо скорочувати класиків!

З тугою в серці і з плацкартним квитком у кишені завклубу поїхав до міста Сталіно. На вокзалі він почув, як бригада дівчат-мулярів співала відому пісеньку:

Сама собі дивуюся —
З прудивусом цілуюся...
Цур тобі, рудий вусе!
Пек тобі, прудивусе!..

— І везе ж деяким дівчатам,— подумав завклубу.— А тут удень з вогнем того рудого вуса не знайдеш.

* * *

У Сталіно завклубу зайшов до обласного Будинку народної творчості. Сходами спускався чоловік, притримуючи рукою густу бороду.

— Де брали бороду? — спитав завклубу, смикаючи її.

— Обережно!.. Це природна!

Важко зітхнувши, завклубу переступив поріг кабінету директора Будинку народної творчості т. Мамаєва.

— Чим можете допомогти нашому драмгурткові? — спитав він.

— От полюбуйтесь,— відповів т. Мамаєв,— парики чоловічі: міські, російські, характерні, лисі. Парики дамські: під зачіску з однією й двома косами. Борода середнього й великого розміру. І величезний вибір вусів.

— Так дайте ж мені хоч які-небудь вусики! — благально вигукнув завклубу.

— Еге, який прудкий!.. Це тільки прейскурант,— відповів т. Мамаєв.— А в натурі ніхто їх на Україні не виробляє.

Завклубу вибіг на вулицю й подався до заступника голови облспоживспілки т. Скорика.

— Парики? Вуса?? Бороди??? — здивувався т. Скорик.— Та в нас такого і в історії не було.

Засмучений завклубу пішов скаржитись до заступника голови виконкому обласної Ради т. Шершньової й ненароком підслухав її розмову:

— Хоч наша область і зайняла перше місце на республіканському огляді художньої самодіяльності, але ніхто тут не дбає про постачання гуртками потрібних матеріалів. Недавно я дивилась одну інсценіровку. У гуртківців не було лаку, й вуса у діда були не приклеєні, а прив'язані ниточкою. У залі стояв регіт, бо вуса їздили з правого вуха на ліве. За тим реготом не чути було, що діється на сцені... Постачання гуртками самодіяльності париків віддано в нас на відкуп приватникам...

Побіг завклубу до одного такого приватника — завідуючого гримувальним цехом обласного театру — Івана Васильовича Марченка.

— Волосся — річ тонка,— сказав Марченко.— Волосся, так би мовити,— рослина дикоростуча. Ніякого розсадника для вирощування людського волосся у нас немає. Жінки теж не хочуть стригтись,— для нас ця мода просто вбивство. Без волосся — ми як без рук.

Не діставши парика і в такому «вірному» місці, завклубу з тугою в серці і з плацкартним квитком у кишені виїхав до Ворошиловграда.

* * *

Та не втішили завклубу й у Ворошиловградському обласному Будинку народної творчості.

— Париків і в нас немає,— відповіли ворошиловградці.— Природне волосся не заготовляють. Його можна замінити верблюжим, та, на жаль, верблюди на Ворошиловградщині не водяться. Можна замінити волосся морською травою — та моря на Ворошиловградщині теж немає. Доводиться малювати вуса сажею й приклеювати бороду з вати, яка, щойно драмгуртківець закурить на сцені, спалахує, й тоді публіка кричить: «Гасіть бороду!». Грим гуртківці добувають з трудом. А коли загримуються, то довго не можуть одмитися, бо немає спеціальної змивки. Немає лаку для приклеювання вусів і париків.

Знов завклубу з тугою в серці й з плацкартним квитком у кишені рушив на Київ.

* * *

— Ви, товаришу, не самотні! — сказали в Комітеті в справах культосвітніх установ.— У нас в республіці 16 тисяч клубів і 700 Палаців культури. Якщо всі їздитимуть до нас,— працювати ніколи буде. Використовуйте місцеві ресурси. Театрального комбінату в нас немає, але деякими комбінаціями займається наш Укркультпостач. Зверніться до нього.

Директор Укркультпостачу т. Оліфер зустрів завклубу привітно.

— З париками скандал! — сказав він.— У нас париків немає. У Києві немає жодного магазина для продажу так званої театральної техніки. Нам, знаєте, й досі не пощастило уточнити, хто повинен займатися виробництвом париків: Комітет у справах мистецтв чи Комітет у справах культосвітустанов. Спробуйте пошукати на виробничих точках.

Завклубу побіг на бульвар Шевченка до «Українського театрального комбінату».

— Які парики? — відповіли йому там.— Парики — це не наш профіль. Ми робимо лише взуття, бутафорські мечі, квіти й надгробні вінки з матеріалу замовців.

«Мертве діло» — подумав завклубу й побрів Володимирською вулицею. Раптом у вітрині, проти Опери, він побачив... два парики. Вихорем влетів він у «Виробничий комбінат українського театрального товариства».

— За всяку ціну, — вигукнув він, — вуса й бороду, товаришу Фельдман!

— Ми робимо парики тільки з волосся замовця, — відповів т. Фельдман. — Дайте ваше волосся й ви матимете парик!

З тугою в серці, але вже без плацкартного квитка в кишені, покотив наш завклубу додому.

Уночі, проходячи повз клуб, він побачив сторожа-діда. Місячне сяйво заплуталося в його кудлатій бороді.

— Внутрішній ресурс! — подумав завклубу, й тут у нього народилася ідея. — Записуйтеся, дідусю, до нашого драмгуртка. Нам ваша борода до зарізу потрібна.

— Це ми можемо! — сказав дід, покручуючи пишні вуса.— Тільки цур, щоб грим був підходящий.

— Не буде, дідусю, гриму,— тяжко зітхнув завклубу.— Гриму на Україні не виробляють. Розумієте, крокуючі екскаватори роблять, найтоншу апаратуру випускають, а гриму, париків та іншої театральної техніки ніхто виробляти не хоче. Не хочуть займатися цим ні Комітет у справах мистецтв, ні Комітет у справах культосвітустанов, ні Укоопромрада, ні Укоопінспілка...

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.

Мал. К. АГНІТА

— Чим вам не подобається ця чудова мавпочка?

— Так би й казали, що це мавпочка. А то ваш продавець запевняє, що це «Червона шапочка»!

Пошта Перця

ПОДВІЙНА БІДА

У нас, Перче, будується міжрайонна електростанція. На будівництві подвизається якийсь Бакланов. У нього немає ні практики роботи у цій галузі, ні документів про те, що він інженер, зате є всепокриваюча дружба з головою райвиконкому т. Писанкою.

Працюючи на будівництві більше року, Бакланов широко розробив технологію перекачування колгоспних грошей у власну кишеню і оволодів методами майстерного водіння свого начальства за ніс.

Поїхавши на 12 днів у відрядження по локомобілі, він протинявся 46 днів. Замість того, щоб одвезти до Москви торф на дослідження, Бакланов відвіз дружині до Києва партію курячих яєць.

А командировочні пливуть, як у прірву. Начальник новобудови т. Малюк не виплачував би їх, так Писанка натискує, вимагає. Просто біда!

З обома біда — і з Баклановим, і з Писанкою...

М. СВІТЛИЧНИЙ.

Мала Дівиця,
Чернігівської області.

НЕ ВИТРИМУЄ КРИТИКИ

Пробач, Перче, якщо я трохи зіпсую твій настрій, розповівши про таку сумну справу. Вогнетривкий цех заводу ім. Дзержинського виробляє вогнетривку цеглу, яка не витримує жодної критики, не кажучи вже про розтоплену сталь. Справа в тому, що начальник цеху т. Близнюков порушує технологічний процес виробництва цегли, а головний інженер заводу т. Воронов заплющує на це очі.

Чи не від сорому за якість продукції вогнетривкого цеху?

С. СОРОКІН.

м. Дніпродзержинськ.

ПРОСТА ЗАГАДКА

Відгадай, друже Перче, таку загадку:
Велике, захаращене поле. На ньому кілька глибоких ям. Навколо — ні бігових доріжок, ні спортивних майданчиків. Огорожа зруйнована. Що це таке?
Не задумуючись, ти відповіси:
— Це — занедбаний стадіон.
А от голова завкому цементного заводу т. Завгородній та інші керівники заводських організацій з такою відгадкою не погоджуються.
— Стадіон, — кажуть вони, — пристойний. Повітря багато. І світла — теж. Жити можна...
Голова районного комітету в справах фізкультури та спорту т. Мокрий і секретар райкому комсомолу т. Погорєлов цілком поділяють думку т. Завгороднього.
Навчи їх, Перче, відгадувати хоч такі прості загадки!

СТЕЛЬМАХ, ДУРНОСТУК, НІКІТІН, МЕДЯНИК — члени спортивного товариства «Будівельник».

м. Амвросіївка,
Сталінської області.

СЛОВА НА ВІТЕРЕЦЬ

Афіші на вулицях Жовкви і по селах району закликали: «Всі — на колективне відвідування Львівського театру ім. Заньковецької. Вистава — «Чужа дочка». Попередній продаж квитків!»

Охочих подивитись «Чужу дочку» зібралося чимало. Прибули глядачі до Львова, а їм замість «Чужої дочки» театр показав «Морський вузол».

Згодом театр запропонував трудящим Жовківського району квитки на виставу «Калиновий гай». Приїхало до Львова спеціальним поїздом понад 800 чоловік. Піднялась завіса, а на сцені не «Калиновий гай», а «Вій, вітерець».

— Знову заміна! І знову — без попередження! — обурювалися глядачі.

А дирекція театру тільки розводила руками:

— Ми, знаєте, думали одне, а вийшло... Зрештою, «Вій, вітерець» — теж непогана річ.

Згодні, непогана. Погано тільки, що дирекція театру кидає слова на вітерець!

М. ЯКОВЧЕНКО.

Львівська область.

НЕ НА СВОЄМУ МІСЦІ

Біда, коли людина займає не своє місце! Хоч би такий факт — в с. Риб'янцеве приїхала кінопересувка. Почався сеанс для дітей. У цей час до залу самопихом вдерся п'яний голова сільради т. Пронька і почав бешкетувати. Його виставили за двері. Але він не здався: під час сеансу для дорослих Пронька знову нахрапом вдерся до залу без квитка і весь сеанс просидів на чужому місці.

У нас, Перче, склалося таке враження, що Пронька сидить не на своєму місці не тільки в кіно, але й у сільраді!

С. ЛИТВИНОВ, кіномеханік,
М. ВАГІН, моторист.

Ново-Псковський район,
Ворошиловградської області.

ТЕЛЕГРАМА-БЛИСКАВКА

ЖИТЕЛІ ХЕРСОНА БАЧИЛИ НЕЗВИЧАЙНУ БЛИСКАВКУ. НАД БУДИНКОМ КІНОТЕАТРУ «СПАРТАК» БЛИСНУЛА І ЗРАЗУ Ж ПЕРЕГОРІЛА СВІТЛОВА ВИВІСКА, ПРИДБАНА НЕДАВНО НА ОДЕСЬКОМУ КОМБІНАТІ «СОЮЗТОРГРЕКЛАМА» ЗА 4800 КАРБОВАНЦІВ.

ПРОСИМО, ПЕРЧЕ, ВІДЗНАЧИТИ БЛИСКУЧУ ЯКІСТЬ ПРОДУКЦІЇ ЦЬОГО КОМБІНАТУ.

ДИРЕКЦІЯ КІНОТЕАТРУ «СПАРТАК»

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

ПРО ВОВКА ПОМОВКА...

Подаємо зразок образного викладу думок працівниками Чемернівського торфопідприємства (Ровенська область):

«А К Т.

Ми нижчепідписані комісія в складі голови т. Левковського І. П. і членів техніка по будівництву Шіканова І. Н. бухгалтера Гончарова І. І.

Діючи на підставі усної вказівки директора торфопідприємства т. Силенок, з приводу нещасного випадку провели огляд убитого вовком темносірого жеребця народження 1950 р. в присутності зав. сільгоспу Савченка Я. С.

Встановили: вовки вбили темносірого жеребця, під час огляду жеребець був мертвий і задня частина була з'їдена вовками, жити в такому стані він не міг».

Про вовка помовка, а... граматику знати треба!

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 1 ПЕРЕЦЬ вмістив фейлетон «Жметь» чи не «жметь»?». Як сповістив виконком Полтавської міськради, **п'ять кімнат будинку музею Котляревського звільнено від приватних мешканців.** Решту кімнат буде передано музею восени.

☆ ☆ ☆

У № 4 ПЕРЕЦЬ вмістив листа молодих шахтарів під заголовком «Отаке піклування». Секретар парторганізації Войтівського шахтоуправління (Ворошиловградщина) т. Фабричний повідомив редакції, що **побутові умови молодих шахтарів значно поліпшено. У клубі систематично демонструються кінофільми. Шахтну лазню відремонтовано.**

☆ ☆ ☆

Читач ПЕРЦЯ т. Гомонай В. В. поскаржився, що Мукачівський окружний відділ кінофікації не надсилає кінопересувок до с. Ромочевиця. На прохання редакції Закарпатське обласне управління кінофікації перевірило роботу Мукачівського окружного відділу і встановило, що тут взагалі не здійснювали належного контролю за діяльністю працівників кіномережі округу. **Начальника Мукачівського окружного відділу кінофікації т. Гужвай знято з роботи.**

☆ ☆ ☆

Голова Мазурівського колгоспу «12-річчя Жовтня» (Хмільницький район, Вінницької області) Онищук систематично порушував Статут сільськогосподарської артілі. Колгоспники написали про це до ПЕРЦЯ. Редакція направила матеріали слідчим органам. Рішенням обласного суду **Онищука А. С. засуджено до трьох років позбавлення волі.**

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 5-30-31, 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць

Журнал «Перець» № 9 (212) (на украинском языке). Підписано до друку 20.IV. 1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 01135. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1364. Тираж 100.000 прим.

Західна Європа

США

ШУМАХЕР

ШУМАН

АДЕНАУЕР

— Люба Європо, вийди на часинку, тебе хоче бачити один добрий дядечко.

— Ой, не можу вийти, бо через план Маршалла в одній сорочці залишилась.

— Та дядечко ж якраз і прийшов по ту сорочку.

Мал. В. ГЛИВЕНКА